

NOVENA/TRIDU ALS MÀRTIRS DEL COLL

Estructura de la novena

Convé tenir en compte que en la novena/tridu hi ha uns elements que es repeteixen i altres propis de cada dia. L'estructura de la mateixa és la següent:

1. Himne d'entrada

("Com els màrtirs ..." Himne cantat en la beatificació dels màrtirs a Roma. Es recita o es tria una altra cançó apropiada).

2. Monició inicial

(Qui dirigeix la pregària centra el perquè i el com del moment d'oració).

3. Lema Bíblic

(Un text bíblic d'acord amb el fet del martiri).

4. Biografia

(Fragment de la biografia d'algun dels màrtirs depenent del temps disponible. Si es llegeix, s'escull segons el lloc o l'interès de les persones que facin la novena. Les biografies es troben a l'apèndix).

5. Lectura

(Uns paràgrafs relatius als màrtirs de Barcelona. Les tres primeres lectures estan tretes de l'epíleg del llibre *Les drecceres de Déu*, per M. Soler. La resta, en general, són adaptacions dels discursos, himnes i pregàries que van tenir lloc el dia de la Beatificació).

6. Salm

(Es llegeixen a dos cors alguns versets sàlmics escollits i relacionats amb el fet del martiri).

7. Peticions

(Tres peticions suplicant la força per augmentar la fortalesa cristiana a exemple dels màrtirs del Coll. Es poden afegir peticions d'acord a la voluntat dels participants).

8. Pregària

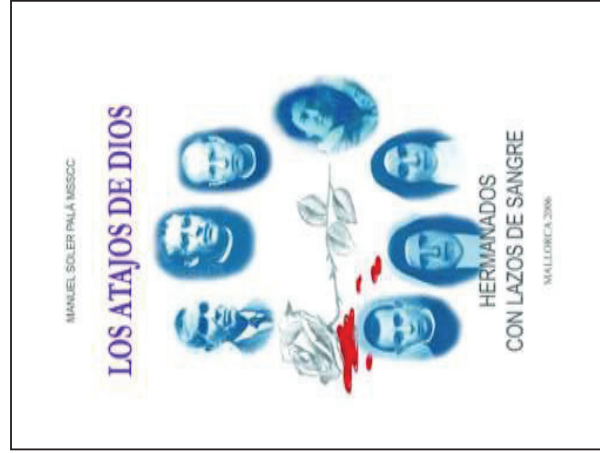
(Qui dirigeix la novena demana la força de viure una intensa vida cristiana).

9. Càntic final

(Es pot recitar l'himne cantat en la Beatificació dels màrtirs: "Llavors de pau ..." o bé escollir un altre cant que es consideri apropiat).

INDEX

Estructura de la novena	p. 1
Elements comuns per a cada dia....	p. 3
Primer dia	p. 6
Segon dia.....	p. 10
Tercer dia.....	p. 13
Dia quart.....	p. 16
Dia cinquè.....	p. 19
Dia sisè.....	p. 22
Dia setè.....	p. 25
Dia vuitè.....	p. 28
Darrer dia.....	p. 31
Simó Reynés Solivelles	p. 34
Miquel Pons Ramis.....	p. 35
Francesc Mayol Oliver	p. 36
Pau Noguera Trias.....	p. 37
Catalina Caldés Socias	p. 39
Miquela Rullan Ribot.....	p. 40
Prudència Canyelles Ginestà.....	p. 42

Prudència Canyelles Ginestà

Va néixer el 5 agost 1884 a Sant Celoni (Barcelona). Fou batejada el dia 10 del mateix mes i del mateix any. Va contreure matrimoni al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat el 27 de setembre de 1927. Era de caràcter una mica explosiu, però de natural molt caritatiu i sensible davant les desgràcies dels altres. Va pertànyer a les Conferències de S. Vicenç de Paül i també a la Confraria de la visita domiciliària. Sovint visitava persones necessitades i no tenia inconvenient de demanar recursos per a elles.

La Sra. Prudència considerà que el refugi d'alguns Missioners dels SS. Cors a una botiga propera al Santuari no era segur, en trobar-se massa prop del temple. Els va convidar aleshores a amagar-se a casa seva, la "Torre Alzina". Al vespre del dia 21 va tenir lloc el canvi de refugi.

Malgrat tot, els milicians van presentar-se a la Torre per a revisar-la. Així que trobaren els religiosos els van afusellar, mentre cominaven al silenci la senyora Prudència i la seva amiga Teresa. Més tard tornaren a la casa per empresonar la primera.

Explica la vinculació de la senyora amb la comunitat de religiosos el fet que aquests visitassin el seu marit a mesura que l'atacava la tuberculosi. Li portaven la comunió i li van administrar la unció dels malalts.

La nit del 23 de juliol de 1936 un camió va portar a afusellar unes religioses que es trobaven al barri, i al Germà Pau Noguera. En el mateix vehicle hi anava també la Sra. Prudència, capturada feia unes hores. Va ser crivellada a la carretera anomenada "Arrabassada". Llaços de sang la van unir al grup que moria amb ella, així com als religiosos afusellats a casa seva hores abans.

Elements comuns per a cada dia

1. Himne d'entrada: Com els màrtirs (o un altre cant)

1. Van fixar els seus ulls en Crist
I ja no van tornar enrere.
Sabien de qui es fiaven
I aquesta raó va poder més.

*Com els màrtirs nostres germans de Barcelona
Volem ser.*

*Donar les nostres vides, unir les mans i preparar-nos
Per una altra vegada florir.*

2. Portaven els ulls embenats
Lligats de mans i peus.
Però el cor bategant
Ple d'amor i de fe.

3. Si avui els nostres passos trontollen
Si avui se'ns cansa la fe,
Hem de fixar els nostres ulls
En Crist i amb força creure.

4. Treure dels ulls les benes
Lliurar les nostres mans i peus,
I amb cor ben disposat
Seguir com ells darrere el Crist.

2. Monició inicial

Germans, dediquem uns moments a la memòria dels Màrtirs del Coll. No amb la intenció de mirar cap enrere i repartir culpes, sinó per fer examen de consciència i avaluar quines són les nostres aliances. Per demanar humilment perdó per les vegades que l'Església no va estar ni està de part dels pobres i negligeix el ministeri de reconciliació que li correspon.

Volem retre homenatge als germans i germanes nostres que van donar la vida, la prova de l'amor més gran. Ells van ser víctimes de l'odi a una forma d'Església que no representaven. Eren gent humil, eren els febles que la societat ignora. Vivien dedicats a l'evangelització a la perifèria de la ciutat i a ensenyar les primeres lletres als fills dels obrers. Com un ramat d'ovelles innocents van ser sacrificats pels pecats del món. Van morir perdonant i acceptant una condemna injusta perquè un món millor fos possible.

8. Oració

Oh Déu, que heu embellit la vostra Església amb la sang vessada pels Beats màrtirs del Coll, concediu-nos per la seva intercessió la gràcia que vos suplicam.

Que l'exemple de la seva mort martiriàl ens encengui en el vostre amor, ens mogui a ser agents de reconciliació en el nostre entorn i a desitjar morir professant el vostre nom. Per Jesucrist nostre Senyor. Amén.

9. Càntic final

*Llavors de pau,
màrtirs de Crist,
signes de l'amor,
valents testimonis,
torxes de fe
en el nostre camí.*

1. És llavor de cristians
vostra sang martiriàl,
és perdó dels germans
i esperança de la pau.

2. La nostra terra al segle vint
resplendeix de santedat,

amb els actes de pietat personal, sinó que col·laborava en la catequesi. Juntament amb les seves amigues d'inclinacions afins confeccionava peces i joguines per donar-les als més necessitats.

No va fer cas dels comentaris que va desencadenar la seva decisió d'entrar a la vida religiosa amb les franciscanes. Tampoc va canviar d'opinió quan alguns li aconsellaven que entrés a una altra Congregació de més llinatge. Precisament per la seva humilitat i simplicitat escollia les franciscanes, explicava a qui li plantejava alternatives. El 14 abril 1928 ingressà com postulante a Pina. Va acceptar en tot moment la major austeritat del convent: el menjar, el lit incòmode, els treballs humils ...

A Pina va emetre la primera professió el 16 d'octubre de 1929. El mateix dia i el mateix mes, però sis anys més tard (el 1935) professà de manera definitiva. Poc després va ser destinada al Coll, a Barcelona. Allà hi havia una comunitat franciscana humil i austera, a una barriada perifèrica de la gran ciutat. No era aliena a la turbulenta situació social i religiosa de la ciutat catalana. Va expressar el presentiment de la seva ràpida mort, tant en acomiadar-se de Palma com en arribar a Barcelona.

Al llarg de la seva vida Na Miquela va mostrar gran interès per identificar la seva voluntat amb la de Déu. Discernia quina seria aquesta i ho consultava amb el Director espiritual. El dia 20 es trobava en el convent quan va ser reclamada, juntament amb Sor Catalina, pels milicians. Totes dues, i unes Teresianes, van iniciar un penós itinerari vers al afusellament. El 23 de juliol del 1936, al vespre, va ser cosida a trets a un revolt de l'Arrabassada, la carretera que condueix al Tibidabo.

llar d'infants i en l'atenció als malalts amb total desinterès. Ella i les seves Germanes subsistien gràcies als donatius que arribaven a les seves mans. Sor Catalina va deixar molts bons records per allà on va passar. Va fer sempre el bé en la penombra.

Sor Catalina es trobava atenant a un malalt quan al carrer es sentien amenaces i cridories anticlericals. Tot i el consell del malalt de no moure's, ella va preferir reunir-se amb les companyes de convent. Va fer el camí vestida de seglar. Un cop al convent, el dia 20, ella i Sor Miquela van ser reclamades pels milicians.

Les dues monges franciscanes, juntament amb altres dues Teresianes, foren duites a una casa comitè del barri. Allà van patir maltractaments i les pitjors vexacions, segons alguns testimonis. Després les dugueren a la carretera de l'Arrabassada, on foren crivellades, juntament amb el Germà Pau Noguera i la Sra. Prudència. Sor Catalina no va rebre ferides mortals i en mig de la nit pogué refugiar-se a casa d'una coneguda, que no le va deixar entrar a la casa per no comprometre's. La senyora va fer gestions perquè fos hospitalitzada, però el fet és que els milicians la van recollir per rematar-la.

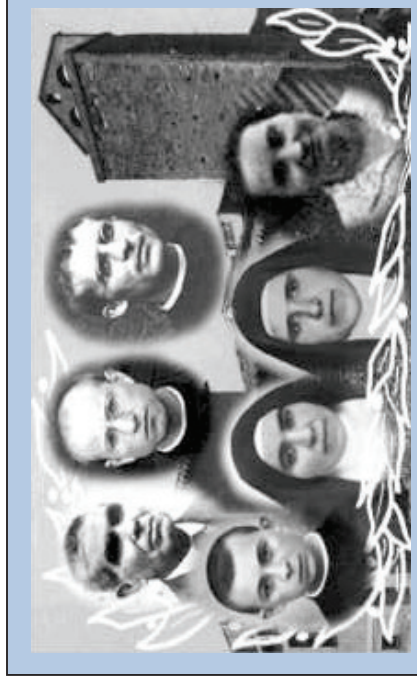
Miquela Rullan Ribot

El 24 novembre 1903 va néixer Na Miquela a la vila de Petra (Mallorca) i va rebre el baptisme al dia següent. Miquela freqüentà el parvulari que les Germanes franciscanes havien establert en el lloc. Els seus pares lamentarien, al cap dels anys, dues vides segades dels seus fills: Na Miquela i un germà seu metge que exercia a Guadalaajara. També aquest va ser executat a la guerra.

La nena era d'intel·ligència normal i més aviat tímida. Va haver d'emigrar a València amb els seus pares durant uns anys i després va tornar a Mallorca, a Palma exactament. Altra vegada freqüentà les franciscanes. No s'accontentava

doncs donau vida en vostra mort a una nova humanitat.

3. Donau-nos el testimoni que avui volem recollir, per seguir en el camí el Senyor, Testimoni fidel.
4. Donau-nos goig i valentia en sembrar la pau i el bé, proclamant amb la nostra vida l'alegria de la fe

Primer dia

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

Ells l'han vençut per la sang de l'Anyell i per la paraula del seu testimoni. I han menyspreat la seva vida fins patir la mort. Per això alegrau-vos cel i vosaltres els que viviu en ells (Ap 12,11-12).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

Quatre religiosos del Santuari del Coll -entre molts altres- van caure abatuts pels tirs en aquella bogeria col·lectiva que va ser la guerra civil de l'any 1936. Amb ells, dues religioses que vetllaven a la capçalera dels malalts i ensenyaven als nins les primeres lletres. També una senyora capaç de morir per cedir un racó de la casa a uns cièrgues assejats. La tragèdia agermanà els caiguts amb llaços de sang.

Els testimonis que van conviure amb els protagonistes d'aquesta història, o els van conèixer de prop, ofereixen un testimoni sense fissures: es tractava de persones senzilles, sense ambicions i sense iniciatives de gran volada. En general es pot parlar de persones retretes, tímides i en algun cas fins de dèbil complexió.

Vivien en l'anonimat en un barri obrer i perifèric de Barcelona. Els religiosos preveres es dedicaven a ministeris pastorals més aviat modestos: catequesi als infants, celebració de sagraments... Els coadjutors realitzaven tasques domèstiques i duien a terme tot allò que se'ls encomanava. Seguien de prop el patró del bon religiós de l'època: disciplinat, recte en tota situació, complidor de les Regles.

Els van portar a afusellar a la perifèrica carretera de l'Arrabassada, que condueix a la muntanya del Tibidabo.

Catalina Caldés Socias

Era el 9 juliol 1899 quan va néixer a Sa Pobla (Mallorca) la segona filla del matrimoni Miquel Caldés i Catalina Socias. Se li va imposar el nom de Catalina i més endavant tendria altres dos germans. El mateix dia del naixement va ser batejada a la parròquia de S. Antoni. Pocs mesos després va rebre la confirmació. Família profundament cristiana en els criteris, la qual cosa afavoria nombrosos actes de pietat i de culte.

Catalina estudià a casa de les Gnes. Franciscanes que feia poc més de mig segle havien nascut a la població de Pina (Mallorca). Després va seguir freqüentant la casa de les monges i va formar part de diversos grups eclesials. A mesura que transcorrien els anys anava solidificant el seu propòsit d'entrar a la vida religiosa amb les Germanes Franciscanes. Quan la seva decisió va ser ferma ja no va tornar enrere, tot i que algunes circumstàncies familiars la podrien haver retinguda.

Anà a Pina per integrar-se a la Congregació a la qual demanava el seu ingrés. El 13 d'octubre del mateix any va vestir el característic hàbit blau. Un any i un dia després professà els consells evangèlics. El seu primer destí, la població de Lloseta (Mallorca), on va ensenyar les primeres lletres als menuts i va ajudar en les tasques domèstiques. Va tenir altres destinacions a Mallorca i a Ciutadella (Menorca), on va exercir la seva tasca d'ajuda al seminari.

Pel juny de 1936 Catalina feia sis anys que formava part de la comunitat de religioses franciscanes localitzada al carrer Santuari, 18, al barri del Coll. Centrava la seva tasca en la

cooperador. El 21 de gener de 1931 començà a conviure amb els religiosos del convent de Sòller en qualitat d'intern. Ajudava en les tasques domèstiques i es va guanyar des d'un inici l'estimació dels congregants. Demanà iniciar el noviciat, a la qual cosa van accedir els responsables. Amb aquest motiu es va traslladar a la muntanya de Randa. Pau professà el 23 de maig de 1934.

Va ser destinat a Barcelona, la qual cosa el preocupà, degut al clima anticlerical que es vivia a la ciutat. Sabia dels assaltaments a convents i de l'odi que s'estenia com taca d'oli. Es va acomiadar de la seva mare enfonsat en aquests pensaments. Va emprendre la marxa cap al Coll el 3 de maig de 1934.

El Germà Pau Noguera va ser un model de simplicitat, en el sentit que es va comportar sempre amb total transparència i visqué plenament la unitat de vida. Res havia d'amagar, cap ambició es filtrava en els seus projectes de futur. De manera que no teniu motiu per afavorir meandres o racons refractaris a la llum.

El dia 23 de juliol de 1936 els milicians van capturar el Germà Pau i el van traslladar de la residència anomenada "Torre blanca" al lloc on s'havia establert un comitè de milicians. Allà es va trobar amb altres religiosos de la barriada del Coll. Pau tenia les mans lligades a l'esquena i es va mantenir sempre silenciós, amb els ulls baixos. Va cridar l'atenció un tal comportament.

El grup sencer va patir nombroses humiliacions. A tots se'ls va amenaçar amb la mort i van ser sotmesos a diversos simulacres d'afusellament. Al grup de religioses i al Germà Pau se'ls va instar a pujar a un camió envoltats de milicians.

Per la seva banda les religioses franciscanes pernctaven per vetllar els malalts que les demanaven. O posaven tot el seu esforç en entretenir, alhora que ensenyar, als petits que els confiaven els pares treballadors al llarg del dia. I la Sta. Prudència, dona de delicats sentiments, va atendre amb delicadesa el seu espòs tuberculós, va impartir catequesi en llocs necessitats i va inventar mil maneres de recollir doblers en favor dels més humils.

(Es deixa un moment per a la meditació).

6. Salm (versets del salm 22)

Antifona: *Anunciaré el vostre nom als meus germans*

Déu meu, Déu meu,

Per què m'heu abandonat?

Per què esteu lluny

Del meu clam i els meus gemes?

Vos invoc de dia, i no responeu,

De nit, i no trob descans.

En Vós confiareu els nostres pares:

Confiareu i Vós els alliberàreu;

Van clamar a Vós i foren salvats,

Confiareu en Vós i no quedaren defraudats.

Jo som un cuc, no un home;

La gent m'escarneix

I el poble em menysprea;

Els que em veuen es riuen de mi,

Fan carusses i mouen el cap, dient:

Va confiar en el Senyor, que ell l'alliberi;

Que el salvi, si tant l'estima".

Vós, Senyor, em tregueu del si matern,

Em confiàreu a la falda de la meua mare;

A Vós vaig ser lliurat des del meu naixement,

Des del si de la mare, Vós sou el meu Déu.

*No vos quedeu lluny, perquè estic en perill
I no hi ha ningú que em pugui socórrer.*

Som com aigua que es vessa

I tots els meus ossos estan dislocats;

El meu cor s'ha tornat com cera

I es fon en el meu interior;

La meva gargamella està seca com una teula

I la llengua se m'aferra al paladar.

Vós, Senyor, no vos allunyeu;

Vós que sou la meva força,

Veniu aviat a ajudar-me.

Alliberau el meu coll de l'espasa,

Salvau-me de la boca del lleó.

Anunciaré el vostre nom als meus germans,

Vos lloaré enmig de l'assemblea:

Alabau-lo, els fidels del Senyor;

Glorificau-lo, descendents de Jacob;

Temeu-lo, descendents d'Israel.

Tots els confins de la terra

Se'n recordaran i tornaran vers el Senyor;

Totes les famílies dels pobles

Es prostraran davant la seva presència.

Perquè només el Senyor és rei

I ell governa les nacions.

Tots els que dormen al sepulcre

Es prostraran en la seva presència;

Tots els que han baixat davall terra

S'agenollaran davant seu,

I els que no tenen vida

Glorificaran el seu poder.

Parlaran del Senyor a la generació futura,

Anunciaran la seva justícia

Als que naixeran després,

Perquè aquesta és l'obra del Senyor.

hortolà ... Sempre sol·lícit, piadós i amb un toc de rústica ingenuïtat. Quan es permetia alguns moments de descans en el treball físic, es submergia en la lectura de biografies de sants.

Els tres últims anys de vida els va passar al Santuari del Coll, on el va sorprendre la mort. Allà va patir algunes xacres, però tractava de seguir el ritme que exigien les tasques de la casa. Fins arribava a tenir un cert sentit de culpa a causa de les seves malalties. En cap cas exigia privilegis o atencions especials. Els superiors convenien en que era un home de Déu i una garantia per al bon funcionament de la casa on residia.

Quan els seus companys de comunitat van decidir abandonar la residència, el Germà Mayol s'hi va resistir. Pensava que no li farien res atesa la seva edat i el seu aspecte. Quan posteriorment els milicians van incendiar el temple, per tres vegades va aparèixer el Germà amb un ram d'herbes amb la intenció de sufocar les flames. El van amenaçar de matar-lo. Alguns veïns li aconsellaren d'amagar-se a la propera botiga on ja es trobaven els seus companys de comunitat Simó i Miquel. Finalment va accedir. Després tots ells s'allunyaren a una torre més llunyana. De res va servir. Els van afusellar en ser descoberts pels milicians el dia 23 de juliol del 1936.

Pau Noguera Trias

En Pau va ser el primer dels set germans que donà al món la parella Damià i Francesca. Va néixer el 24 de novembre de 1916 a Sóller (Mallorca). Va rebre el baptisme el dia següent i el 18 de juny de 1917 fou confirmat. Un dens clima de fe cristiana es vivia a l'interior de la família i fins als jocs infantils de Pau es relacionaven amb el culte. Va exercir per uns anys d'escolà.

No eren el fort d'en Pau els estudis. Va decidir, doncs, entrar a la Congregació de Missioners SS. CC. com Germà

permissivitat i no va ser obstacle per imposar l'ordre quan era necessari. Alguns testimonis al·ludeixen expressament al seu recte sentit moral.

El seu últim destí va ser el santuari del Coll a Barcelona, on va col·laborar amb els treballs de la casa i de l'Església. Sabem que al setembre de 1935 va fer exercicis espirituals a Mallorca i va anar a acomiadar-se de la seva mare. Tots dos presentien un desenllaç fatal. Com el seu company Simó, també ell va tractar de fugir de l'assetjament dels milicians, primer a una botiga propera al temple i després a una torre una mica més allunyada. Però de res va servir i aleshores no defugiren el martiri. Van ser trobats el dia 23 i afusellats sense contemplacions.

Francesc Mayol Oliver

Va néixer en el terme de Sant Joan (Mallorca), però les arrels familiars eren del poble veïnat, Vilafranca de Bonany (Mallorca). Va ser el 31 de maig de 1871.

Els seus pares van tenir cinc fills, però només en van sobreviure tres. El mateix dia va ser batejat a la parròquia de Vilafranca. Després d'una missió popular predicada pels Missioners SS. CC. el jove Mayol va acudir als predicadors per tal de consagrar-se a la vida religiosa.

Anteriorment no havia reparat en aquesta possibilitat, però als pocs dies ja residia al santuari de Llut.

El 19 març 1895 va rebre la sotana i la faixa de l'Institut en el qual es va allistar com a Germà Coadjutor. El 29 de juny de l'any següent va emetre la professió perpètua. Va ser el seu formador el Fundador de la Congregació, P. Joaquim Rosselló, el qual va deixar una profunda empremta a la seva personalitat. Finalitzat el seu aprenentatge va recórrer diverses residències. Va exercir d'infermer, de cuiner, d'

Glòria ...

7. Peticions

Perquè sapiguem ser testimonis de la veritat i l'amor davant dels que busquen els seus interessos econòmics o de prestigi,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè les ideologies cedeixin el pas al respecte mutu i a una actuació plena de caritat i de pau,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

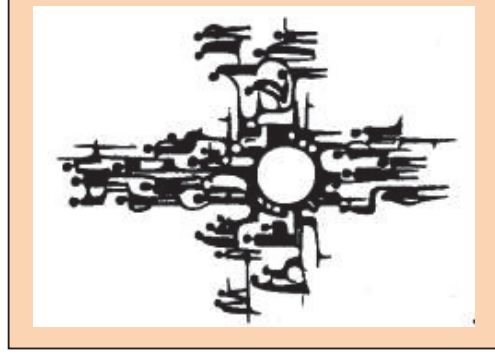
Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la mateixa resposta).

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4).

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4).

Segon dia

1. **Himne d'entrada** (veure elements comuns, pàg. 3)
2. **Monició inicial** (veure elements comuns, pàg. 3)
3. **Lema Bíblic**
Era maltractat, es doblegava i no va obrir la seva boca. Es va comportar com un anyell portat a l'escorxador. Com una ovel·la muda i sense obrir la boca davant dels seus esquiladors (Is 53, 7).
4. **Biografia** (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42).

5. Lectura

El petit ramat de creients martiritzats al Coll amb prou feines era conegut més enllà del petit cercle en que es desenvolupava. Com podien provocar reaccions aferrissades, plenes d'odi i venjança? En quins pous van beure els seus assassins per acumular aquest acarnissament contra persones tan ostensiblement inòcues?

Només es comprèn l'assassinat si els botxins apuntaven a una causa, una idea i una fe que es trobava més enllà dels noms i cognoms dels ajusticiats. Els MM. SS. CC., les Germanes Franciscanes i la Senyora Prudència eren mers símbols. No obstant això, els milicians no van disparar contra símbols ni idees, sinó contra éssers de carn i ossos, febles i indefensos.

Els perseguïdors no van destrossar una abstracció, sinó el cor i el cervell d'unes persones que no tenien res a reprotxar. Si volien acabar amb individus favorables a la injustícia i el despotisme, es van equivocar de totes totes. No eren ells els genuïns representants d'aquest sector.

Els màrtirs del barri del Coll són un bell llegat patrimonial per als qui formen part dels seus Instituts i per als que

anava a morir. A Barcelona, en efecte, era on més hostilitat es respirava contra els eclesiàstics.

El 20 de juliol de 1936, davant l'assetjament de que eren objecte els religiosos, van ser convidats a traslladar-se a una botiga de queviures molt propera al temple. Allí van romandre també part del dia 21. Atès que els continuaven cercant, la Sra. Prudència Canyelles els va oferir la seva residència (la torre Alzina), situada a major distància, com amagatall. Allà es van traslladar el mateix dimarts, dia 21, en declinar el jorn. El dia 23, al vespre, es presentaren els milicians a l'esmentada Torre Alzina i tirotejaren els tres religiosos a mida que sortien de la sala. El P. Simó era el primer de la fila.

Miquel Pons Ramis

El mateix dia del seu naixement, el 8 de juliol de 1907, va rebre el baptisme. El poble en que va veure la llum es deia Llubí (Mallorca). En el temple parroquial va rebre també el sagrament de la confirmació el 2 de maig de 1917. Els seus pares eren d'origen molt humil. La parella va fructificar en sis fills. En Miquel va professar per primera vegada el 25 de setembre de 1923. Va fer els estudis d'humanitats i teologia a diverses residències dels Missioners SS. CC. El bisbe Perelló, abans Superior General de la Congregació, li va imposar les mans el dia de la seva ordenació sacerdotal: el 6 de setembre de 1931.

Bona part de la seva curta vida la va passar al santuari de Lluc exercint com a professor de nens i adolescents. Els seus alumnes parlaven d'ell com a mestre comprensiu i benivolent, amb el desig de fer interessants els seus ensenyaments. La seva bondat mai degenerà en

Apèndix: breus biografies dels màrtirs del Coll

Simó Reynés Solivellas

Va néixer el 23 de gener de 1901 a Mancor de la Vall (Mallorca), va rebre el baptisme el dia següent, 24 de gener, i la confirmació el 13 de juny de 1904. Va ser el segon de set germans. El primer, Francesc, va abraçar igualment la vida religiosa dels Missioners dels SS. Cors i es va mantenir sempre molt proper al seu germà Simó. Professà públicament els consells evangèlics el 3 d'octubre de 1918. Va fer els estudis a diverses residències de la Congregació a Mallorca, a causa de la seva minvada salut, i l'últim curs al seminari diocesà. El 21 novembre 1926 li va ser conferit l'ordre sacerdotal.

El P. Simó va ser sempre un home malaltís. Va passar per nombroses residències. Entre les tasques més rellevants que li van ser confiades, la d'auxiliar de Mestre de Novicis a S. Honorat, i la cura d'un grup de nens i adolescents al Santuari de Lluc. Altres treballs que va exercir van ser el de Mestre de capella, confessor de la comunitat i cronista local.

En canviar el marc social i polític d'Espanya i proclamar-se la segona República, s'experimenta una forta hostilitat contra l'Església. El P. Francesc, demanà als superiors que enviassin al seu germà Simó a la residència de Barcelona per tenir-lo al costat. El 18 de setembre de 1931 s'executà el destí. Tanmateix per poc temps resideix a l'esmentat Santuari, tot i que pel febrer de 1936 de bell nou li és assignat el mateix destí. Li va costar acceptar aquest mandat al P. Simó, ja que tenia el pressentiment tràgic que

saben de la seva història. Aquest grup agermanat per les bales i la sang parla amb eloqüència sobre els objectius últims que importen en la vida. Uns eren religiosos preveres, altres religiosos coadjutors. Dues dones havien professat com religioses Franciscanes. Hi havia una laica. Van seguir diversos camins, van exercir diferents tasques i rols.

Però preveres o no, laics o clergues, homes o dones, tots van mostrar el mateix interès a ser fidels a la seva consciència i donar la mà al proïsme. Al final no defugiren lliurar la vida per l'estimat i enterrar-se com gra de blat en el sol. *(Es deixa un moment per a la meditació)*

6. Salm (versets del salm 22)

Antifona: *Alliberau-me Senyor, per la vostra misericòrdia*

Uns homes malvats i mentiders
Han obert la seva boca contra mi.
M'han lloat amb mentida als llavis,
M'han embolicat amb paraules d'odi.

Em combaten sense motiu.

M'acusen, a canvi del meu amor,

Encara que jo pregava per ells,

Em tornen mal per bé

I odi per amor, dient:

"Que s'enfronti amb un impiu,
I tenguin un acusador a la seva dreta;
Que surti condemnat del judici
I la seva atracció quedi frustrada " .

*Però Vós, Senyor, tractau-me bé,
Alliberau-me, per la bondat del vostre amor.
Perquè jo som pobre i miserable,
I el meu cor està traspasat.*

M'esvaeac com ombra que declina,
Som sacsejat com la llagosta.
De tant dejunar se'm dobleguen els genolls,
I el meu cos està feble i amagrit.

*Som per a ells un ésser menyspreable,
En veure'm, mouen el cap.
Ajudau-me Senyor, Déu meu,
Salvau-me per la vostra misericòrdia.*

Jo donaré gràcies al Senyor en veu alta,
El lloaré enmig de la multitud,
Perquè ell es va posar de part del pobre,
Per salvar-lo dels seus acusadors.

Glòria ...

7. Peticions

Perquè siguem signes d'amor i perdó al nostre voltant,
particularment quan l'ambient s'encrespa i ens anguixa,
Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè la nostra vida sigui creïble als ulls dels nostres
germans, com creïble va ser la defensa de la fe dels nostres
màrtirs,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

*(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la
mateixa resposta).*

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4).

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4).

Al principi Vós afèrmàreu la terra;
Vós féreu els cels,
Però s'aniran desgastant,
Com la roba i un dia els destruiràs.

*Però Vós vos mantendreu ferm;
Sempre sereu el mateix,
I els vostres anys no tendran fi.*

Glòria ...

7. Peticions

Perquè les obres dels Missioners SS. Cors i les Germanes
Franciscanes de la Misericòrdia siguin oasi que nodreixin
els millors desitjos dels nostres germans,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Beats màrtirs del Coll, exemples d'humilitat, de mansuetud,
de valentia i d'amor cap als enemics,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

*(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la
mateixa resposta)*

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

veritable convivència en pau i justícia, en la veritat i en l'amor. *(Es deixa un moment per a la meditació)*

6. Salm (versets del salm 102)

Antífona: *Senyor, que tothom reconegui la vostra grandesa*

Déu meu, escoltau la meva pregària;

Estigueu atent als meus prec.

No tardeu a respondre'm.

No em doneu l'esquena

Quan em trobi angoixat.

No passa un sol dia

Sense que els meus enemics m'ofenguin;

Fins i tot em maleeixen!

El meu menjar i la meva beguda

Són el meu propi plor.

Vós vos enutjàreu, vos omplíreu de fúria!

Però Vós sou el meu Déu, el rei etern

I viviu per sempre.

Un dia vos aixecareu

I tendreu compassió del vostre poble.

Déu meu,

Totes les nacions vos adoraran;

Tots els reis de la terra

Reconixeran la vostra grandesa.

Mentre Déu mirava

Des del seu palau celestial,

Es va fixar en la terra.

En escoltar els laments

Dels presos condemnats a mort,

Els va posar en llibertat.

Tots els pobles i regnes

S'ajunten per adorar-lo.

Tercer dia

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3).

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3).

3. Lema Bíblic

Vos he dit això per tal que no vos escandalitzeu. Vos expulsaran de les sinagogues, i fins i tot arribarà l'hora en que tothom que vos mati pensi donar culte a Déu. I això faran perquè no han conegut ni al Pare ni a mi (Jn. 16, 1-3).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

El grupet de màrtirs del Coll atorga credibilitat a l'Església. Els màrtirs són necessaris -com "era necessari que morís el Fill de l'Home"- per demostrar que l'evangelització, la lluita i el compromís de l'Església no estan al nivell de les meres paraules. Hi ha moments a la vida que de res serveixen les cares. Tot es juga a una carta. Els fets són aleshores molt allisonadors.

Admetem que el llast de l'Església -sempre santa i pecadora- entorbolís la situació i que els victimaris cercassin pretextos per tirar endavant els seus impulsos incendiàris i per disparar els seus fusells. La veritat és que la voluntat de donar la vida per una causa constitueix un argument inapel·lable de la pròpia sinceritat i de la més estricta coherència. I, si la causa del martiri és Jesús de Nazaret, llavors els creients ens posem en actitud de pregària silenciosa. Admiram els afusellats i donam gràcies a Déu.

La tragèdia viscuda pels màrtirs del Coll i que ells no van eludir, va acabar en una orgia de sang. La crònica d'aquesta tribulació manifesta obertament la senzillesa i l'anonimat

dels protagonistes. Unes persones totalment alienes a plantejaments polítics o estratègies militars, que es van trobar atrapades en unes coordenades d'espai i temps. No defugiren dir que sí. Van estimar amb el major amor possible.
(*Es deixa un moment per a la meditació*)

6. Salm (versets del salm 1)

Antífona: *El just fruitarà al seu temps*

Feliç l'home

Que no segueix el consell dels malvats,
Ni en el camí dels pecadors s'atura.

Ni en el banc dels burlletes s'asseu,

Sinó que es complau en la llei de Déu,

La seva llei medita dia i nit!

És com un arbre plantat devora

Corrents d'aigua,

Que dona al seu temps el fruit,

I mai es marceix el seu fullatge,

Tot el que fa li surt bé.

No així els impius, no així!

Ells són com palla

Que s'emporta el vent.

Per això, no resistiran en el Judici els impius,

Ni els pecadors en la comunitat dels justos.

Perquè Déu coneix el camí dels justos,

Però el camí dels impius és tortuós.

Glòria...

7. Peticions

Perquè no deixem de lluitar mai contra qualsevol classe d'injustícia i opressió,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Darrer dia

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

Si algun de vosaltres pateix, que no sigui per ser assassinat, lladre o bandit, ni per ficar-se en assumptes aliens. Si algú pateix per ser cristià, no ha de n'ha d'empeguer, sinó donar-ne gràcies a Déu (1 Ped. 4, 15-16).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

Els màrtirs del Coll van marcar un moment de gràcia per a l'Església que pelegrinava a Barcelona i Mallorca. És just recordar-ho quan la reconciliació sembla amenaçada a la nostra societat. Els màrtirs, que van morir perdonant, són el millor alè de cara a lluitar per l'esperit de reconciliació.

El testimoni i la intercessió dels màrtirs han de revifar i enfortir la nostra condició de creients, de deixebles i amics del Senyor. Ell va venir al món per donar testimoni de la veritat, va perdonar els seus perseguïdors, va oferir la seva sang com a preu de la redempció salvífica, i, elevat a la creu, atrau tothom cap a Ell.

El testimoni i la intercessió dels màrtirs ha de vigoritzar la nostra esperança i encendre la nostra caritat. Ells, moguts per l'esperança de la vida eterna, van saber anteposar a la seva pròpia vida l'amor i l'obediència a la llei evangèlica, la llei nova de l'amor més gran i promotora de la dignitat i la llibertat de cada persona. Els màrtirs són testimonis supremes de la Veritat que ens fa lliures.

Els nostres màrtirs, són alè, estimul, intercessió i auxili per a nosaltres, per tal que donem testimoni públic de fe en Déu viu, en un món en què molts viuen a al marge d'Ell. Viuen així, contra l'home i el seu futur, sense aconseguir una

Dirigiu vers mi la vostra mirada,
Teniu compassió.
Som el vostre servidor més humil,
Concediu-me la vostra força!

*Feis que la meva vida reflectesqui
La vostra bondat.*

*Quedaran en ridícul els meus enemics
Quan vegin que Vós em donau ajut i consol.*

Senyor, a Vós dirigesc els meus precs
Perquè en Vós confi.
No em faceu passar vergonya.
No permeteu que els meus enemics
Es burlin de mi.

Glòria ...

7. Peticions

Perquè els laics, gràcies a l'exemple de la Sra. Prudència
Canyelles, no tenguin por de les burles ni menyspreus
rebutts a causa de la seva fe,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè caminem darrere les indicacions de les benaurances
que ens va ensenyar Jesucrist, el primer dels màrtirs,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

(Es poden afegir altres oracions amb la mateixa resposta)

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

Perquè les burles i ironies contra la fe cristiana no erosionin
la nostra estima a Jesucrist ni a la seva Església,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

*(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la
mateixa resposta).*

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4).

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4).

Dia quart

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

Ningú no té un amor més gran que el qui dona la seva vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics, si feis el que jo vos man. No vos dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres vos he dit amics, perquè tot el que he sentit del meu Pare vos ho he fet saber. Vos he destinat per tal que aneu i doneu fruit, i el vostre fruit romanguí (Jh. 15, 13-15; 17).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

Poc a poc la paraula *martiri* va prendre el sentit d'ofertament de la vida a una mort cruenta donant testimoni de la fe. El màrtir no es defensava amb arguments per demostrar la seva innocència del que era acusat. Quan no callava, aprofitava per declarar la importància que per a ell tenia la fe en Jesús. De vegades fins tenia el coratge d'exhortar a jutges i botxins a retractar-se i esmenar-se.

Avui es mata encara per motius de fe. Prova d'això són tants religiosos, religiosos, catequistes i cristians de tota mena, caiguts on creix l'integrisme o formes màgiques de religiositat. Altres moren en l'exercici de la caritat o en l'esforç de reconciliació davant conflictes ètnics, guerres civils i situacions d'inseguretat general.

Hem d'estar molt agraïts als màrtirs. Ens beneficiem del que ells han proclamat amb el seu sofriment i amb el seu silenci. El seu testimoni ens estimula a l'hora de defensar el valor de la vida, la dignitat de la persona cridada a la comunió amb Déu. Com també a esdevenir més

llavors d'aquesta nova civilització de l'amor, que l'Església està cridada a construir com a sagrament de salvació en el món. *(Es deixa un moment per a la meditació)*

6. Salm (versets del salm 86)

Antifona: *Déu meu, Vós sou bondados i compassiu.*

Salvau-me la vida, Senyor

Doncs jo he estat fidel.

Vós sou el meu Déu.

Salvau-me ja que som vostre

I en Vós he posat la meva confiança.

Déu meu,

Tengueu pietat de mi,

Doncs a tota hora dic.

Joestic al vostre servei;

Alegrai-me la vida,

Perquè a Vós dirigesc els meus precs.

Déu meu,

Vós sou bo i sabeu perdonar.

Molt gran és el vostre amor

Pels que vos cerquen!

Déu meu,

Escoltau la meva pregària!

Prestau atenció als meus precs!

Quanesticangoixat,

Jo vos crid i Vós em responeu.

Déu meu,

Una banda d'assassins

Que presumeixen de la seva maldat

M'ataquen i volen matar-me.

Però Vós, el meu Déu,

Sou bondados i compassiu;

No vos enfadau fàcilment,

I el vostre amor és sempre el mateix.

Dia vuitè

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

Qui són els que van vestits de blanc? D'on vénen? Són els que venen de la gran tribulació i han rentat els seus vestits blanquejant-los en la sang de l'Anyell. No tindran ja fam, no tindran més set, ni els molestarà el sol ni xardor de cap classe, perquè l'Anyell que és al mig del setial els pasturarà i els conduirà a les fonts de les aigües de la vida, i Déu els eixugarà tota llàgrima dels ulls» (Ap 7, 13; 16-17).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

El símbol del blat triturat recorda el bellíssim anhel de Sant Ignasi d'Antioquia, que portat al martiri, exclamava: "Blat som de Déu i per les dents de les feres he de ser mòlt, per tal de ser presentat com pa blanc de Crist".

El gra de blat caigut a terra presenta l'aspecte de la mort, propi del martiri. Però la mateixa metàfora indica també el triomf i l'eficàcia del martiri. El blat, si mor, dona fruit: així Crist, ressuscitat després de la mort i així els màrtirs de Crist són causa de vitalitat.

Van morir, però la seva mort no va ser un fracàs, sinó que generà vida. És la paradoxa cristiana que va expressar Jesucrist: "qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però qui perdi la seva vida per mi, la trobarà".

Els fruits del martiri es sintetitzen en el naixement d'una nova humanitat. Els màrtirs, amb el seu testimoni, ja assenyalen el triomf de la vida sobre la mort i el naixement d'uns cels nous i una terra nova. Per això els màrtirs són signe d'esperança per a la humanitat i es converteixen en

responsables en les situacions que ho mereixen, com és ara, la crítica del racisme, de l'integrisme, del poder absolut de l'Estat, de la discriminació i l'explotació dels pobres. *(Es deixa un moment per a la meditació)*

6. Salm (versets del salm 10)

Antifona: *Amb arrogància l'impiu persegueix el pobre.*

Oh Déu, per què vos manteniu enfora
I vos amagau en l'angoixa?

Amb arrogància l'impiu persegueix el pobre.
I el cobdiçió menysprea el Senyor.

L'impiu no cerca Déu;

No hi és en cap dels seus pensaments.

Els seus camins són tortuosos.

A tots els seus adversaris menysprea.

Diu en el seu cor: "Ningú em mourà;

Mai m'arribarà la desgràcia."

La seva boca està plena de maledicció, engany i frau.

Sota la seva llengua hi ha vexació i iniquitat.

S'amaga per acabar amb els innocents.

Els seus ulls vigilen els desgraciats.

Els sotja des d'un amagatall,

Com el lleó des de l'essor.

Vol llançar-se sobre el pobre.

Atrapa el pobre atraient-lo a la seva xarxa.

I baix les seves urpes cauen els infeliços.

Diu en el seu cor: "Déu s'ha oblidat.

Ha amagat el seu rostre; mai ho veurà. "

Aixecau-vos, oh Déu: aixecau la mà!

No vos oblideu dels pobres.

Per què menysprea l'impiu a Déu?

En el seu cor pensa que no li tendreu en compte.

*Certament Vós veis la vexació i la provocació
A les quals donareu el seu merescut.
A les vostres mans s'acull el desgraciat.*

*Vós emparau l'orfe,
Trencau el braç del malvat i del dolent.
Castigau-los per la seva perversitat,
Fins que tornin al bon camí.
Glòria...*

7. Peticions

Perquè no ens falti serenitat i pau a l'hora de la
contradicció, ni quan ens sentim calumniats o injuriats,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè siguem testimonis de la Veritat que ens fa lliures,
també en les amenaces i dificultats,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

*(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la
mateixa resposta).*

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

Perdonau tots els meus pecats!
Mirau quants enemics tenc!
Alliberau-me d'ells!

*No deixeu que em matin,
Perquè en Vós cerc refugi!
En Vós he posat la meva confiança.*

La meva honradesa i la meva innocència
Em faran sortir victoriós.
Salvau el vostre poble, Déu meu;
Mirau l'angoixa d'Israel!
Glòria ...

7. Peticions

Perquè, units a la Mare de Déu, Regne dels màrtirs,
estiguem sempre disposats a crear comunió entre els
nostres germans,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè les comunitats de Missioners SS. Cors i de
Germanes Franciscanes de la Misericòrdia visquin
plenament el seu carisma,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que
les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

*(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la
mateixa resposta).*

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

beure la sang de Crist si abans no hagués estat Ell mateix trepitjat i premsat i no hagués begut el seu calze. Només així ens pot convidar a beure als qui creim en Ell. "

(Es deixa un moment per a la meditació)

6. Salm (versets del salm 22)

Antífona: Senyor, que els meus enemics no es burlin de mi

Déu i Senyor meu,

A Vós dirigesc els meus precs

Perquè en Vós confii.

No em faceu passar vergonya;

No permeteu que els meus enemics

Es burlin de mi.

Déu meu,

Ensenyau-me a viure

Com Vós sempre heu volgut.

Vós sou el meu Déu i Salvador,

I en Vós sempre confii.

Déu meu,

Pel vostre amor i la vostra bondat

Recordau-vos de mi.

Recordau que sempre m'heu mostrat

la vostra tendresa i gran amor.

Sempre dirigesc a Vós els meus ulls,

Ja que només Vós podeu alliberar-me

De tot perill.

Mirau-me i teniu compassió,

Doncs estic sol i afligit.

Més i més el meu cor

Es va omplint d'angoixa;

Treis-me la tristesa!

Teniu en compte que em trob

Afligit i amb problemes;

Dia cinquè

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

Recordau la paraula que vos he dit: No és el servent més que el seu senyor. Si a mi m'han perseguit, també a vosaltres vos perseguiran. I tot això ho faran per causa del meu nom, perquè no coneixen el qui m'ha enviat (Jn 15, 20-21).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

Deia el Papa Joan Pau II que *al final del segon mil·lenni, l'Església ha tornat novament a ser Església dels màrtirs i que el testimoni de milers de màrtirs i sants ha estat més fort que les insidies i violències dels falsos profetes de la irreligiositat i l'ateisme.*

Els màrtirs, en efecte, estan per sobre de les tràgiques circumstàncies que els han portat a la mort. Glorifiquem Déu per la seva fe que venç el món i que transcendeix les foscor de la història i les culpes dels homes. Els màrtirs *van vencer en virtut de la sang de l'Anyell, i per la paraula del testimoni que van donar, i no van estimar tant la seva vida que els fes por la mort (Ap. 12, 11).*

Els han donat glòria a Déu amb la seva vida i amb la seva mort i es converteixen per a tots nosaltres en signes d'amor, de perdó i de pau. Els màrtirs, en unir la seva sang a la de Crist, són profecia de redempció i d'un futur més reconciliat en la nostra societat.

No s'oblidi mai el gran signe d'esperança constituït pels nombrosos testimonis de la fe cristiana que hi ha hagut en l'últim segle, tant a l'Est com a l'Oest. Ells han sabut viure

l'Evangeli en situacions d'hostilitat i persecució, sovint fins el testimoni suprem de la sang. Aquests testimonis, especialment els que han afrontat el martiri, són un signe eïqüent i grandios que se'ns demana contemplar.

Els mostren la vitalitat de l'Església, són per a ella i per a la humanitat com una llum, perquè han fet resplendir en les tenebres la llum de Crist. Més radicalment encara, demostren que el martiri és l'encarnació suprema de l'Evangeli de l'esperança.

(Es deixa un moment per a la meditació)

6. Salm (versets del salm 17)

Antífona: *Escoltau, Senyor, la meua pregària.*

Escoltau, oh Déu, una causa justa;

Ateneu al meu clam.

Escoltau la meua pregària

Que surt d'uns llavis sense engany.

Vegin els vostres ulls la rectitud.

Els meus passos s'han mantingut

En els vostres camins,

Perquè els meus peus no relisquin.

Jo vos invoc, perquè m'escoltàreu, oh Déu.

S'inclina a Vós la meua oïda;

Escoltau la meua paraula.

Mostrau la vostre gran misericòrdia.

Alliberau amb el vostre braç

Els que confien en Vós.

Guardau-me com a la nineta dels ulls;

Amagau-me davall l'ombra de les vostres ales.

De la vista dels impius que m'oprimeixen,

I dels meus enemics mortals

Que m'envolten, salvau-me.

De la seva boca surten paraules superbes.

Dia setè

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

No vos sorprengueu d'haver d'afrontar problemes que posen a prova la vostra confiança en Déu. Això no és gens estrany. Al contrari, alegrau-vos de poder patir com Crist va patir, perquè també vos alegreu quan Crist torni i mostri la seva glòria i el seu poder (IPed. 4, 12-13).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42).

5. Lectura

És famosa la frase de Tertul·lià: "La sang dels màrtirs és llavor de cristians". Serveix també per evocar la vitalitat eclesial de l'Església a Espanya després de la guerra civil, la florida de vocacions sacerdotals i a la vida consagrada, així com la fecunditat de l'apostolat seglar. Només amb l'explicació sociològica no n'hi ha prou. Hi ha raons teològiques i de fe: la sang de tants màrtirs unida a la de Crist, i fecundada per l'Esperit, va ser llavor de vida per l'Església.

La sang vessada, en lloc de reclamar venjança o sembrar odi, rubrica el compromís de perdó dels que van morir perdonant, com Jesucrist i, per tant, es converteix en llavor de fraternitat i reconciliació, missatge important per a la societat. Per això la sang, com la bona llavor, es converteix en esperança de pau per a la societat actual.

Una llarga tradició, ja a la Bíblia, compara la sang amb el rem premsat. "Per què vas vestit de vermell i portes la roba com un que trepitja el cup? (Is. 63, 2). El màrtir Sant Cebrià comentava: "Es parla del cup, del trepitjat i del premsat, perquè així com no es pot oferir beure vi, si no es trepitja i premsa abans el rem, així nosaltres no podem

Glòria ...

7. Peticions

Perquè els màrtirs del Coll intercedeixin per nosaltres per tal que siguem generosos i acol·lidors envers els nostres germans,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè en les nostres accions i tasques de cada dia siguem artífex de reconciliació en la societat i en el nostre entorn,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la mateixa resposta).

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

*Han envoltat els nostres passos;
Sobre nosaltres posen els seus ulls
Per tirar-nos per terra.*

S'assemblen el lleó que anhela la presa,
O al cadell de lleó que la sotja.

*Però jo en justícia veuré el vostre rostre;
Quedaré satisfet*

Quan desperti al davant vostre.

Glòria ...

7. Peticions

Perquè tinguem la fortalesa de seguir les exigències de l'evangeli malgrat els sacrificis que això ens suposi,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè sapiguem caminar seguint els passos humils, però valents, dels nostres germans màrtirs,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

Perquè el testimoni dels màrtirs sigui sempre més fort que les insídies i violències dels seus assassins,

Màrtirs del Coll caminau amb nosaltres.

(Es poden afegir altres oracions que es contesten amb la mateixa resposta).

8. Oració (veure elements comuns, pàg. 4)

9. Càntic final (veure elements comuns, pàg. 4)

Dia sisè

1. Himne d'entrada (veure elements comuns, pàg. 3)

2. Monició inicial (veure elements comuns, pàg. 3)

3. Lema Bíblic

D'acord amb la meua viva esperança confii que en res seré confós, sinó que amb tota seguretat, com sempre, també ara Jesucrist serà glorificat en el meu cos, sigui per la vida, sigui per la mort. Doncs per a mi, viure és Crist i la mort guany (Flp. 1, 20-21).

4. Biografia (si es llegeix, veure apèndix: pàg. 34-42)

5. Lectura

Els màrtirs del Coll -com tots els màrtirs- són el signe més autèntic de l'Església de Jesucrist. Una Església formada per homes, fràgils i pecadors, però que saben donar testimoni de la seva fe vigorosa i del seu amor incondicional a Jesucrist, fins i tot al preu de la vida.

Els màrtirs es troben en tots els àmbits socials. Han passat la seva existència fent el bé. Han patit i han mort renunciant salvar la seva vida i perdonant als qui els maltractaven. Per tot això ens situen davant una realitat que supera l'humà i que ens convida a reconèixer la força i la gràcia de Déu actuant en la feblesa de la nostra història.

El misteri del martiri és inseparable de la missió que Déu dóna a cada persona i en ell es realitza el disseny de la Providència. En Jesús culmina tota una sèrie de perseguïts per la justícia. De Jesús arrenca tot un nombre de discipulat que corre la mateixa sort diferent del seu Mestre.

En els deixebles reviu Jesús el seu martiri i per a ells la mort és guany. En l'Església, les persecucions són signe i condició de la victòria definitiva de Crist i dels seus: apareixen com un avançament del judici i de la instauració

completa del Regne, preludeien el triomf de la vida sobre la mort i el naixement d'uns cels nous i una terra nova. *(Es deixa un moment per a la meditació)*

6. Salm (versets del salm 16)

Antifona: *Déu meu, en Vós cerc protecció.*

*Tengueu cura de mi, Déu meu,
Perquè en Vós cerc protecció.*

"Vós sou el meu Déu;

*Totes les coses bones que tenc,
Les he rebut de Vós.*

Però els que adoren ídols

En pagaran les conseqüències.

Mai els presentaré ofrenes!

Mai els hi donaré culte!

Vós sou el meu Déu,

Vós sou tot el que tenc;

Vós ompliu la meua vida

I em donau seguretat.

Jo vos beneesc

Pels consells que em donau.

Els vostres ensenyaments em guien.

Jo sempre vos tenc present.

Si Vós estau al meu costat,

Res em farà caure.

Per això estic molt content,

Per això em sent feliç,

Per això visc confiat.

Vós no em deixareu morir

Em vāreu ensenyar a viure

Com a Vós vos agrada.

A la vostra presència som molt feliç!

Al vostre costat som sempre feliç!